
Marko Pogacnik

A FÖLD ÉS A KRISZTUSI ERŐ

– Az emberré válás evangéliuma –

---

*Részletek a szerző júniusi budapesti látogatása
alkalmából magyarul megjelenő könyvéből.*

Az elementárok érzékelése egy új dimenzióval bővítette a jelenségek eddig is gazdag tárházát: a Föld tudatával. Kezdeti megfigyeléseim alapján, amelyek a fák szellemeire, a folyókat benépesítő és a tájak felett táncoló elementárokra terjedt ki, azt gondoltam, hogy nincs közöttük összefüggés. Hamarosan rájöttem azonban, hogy nem különálló lényekről van szó, akik benépesítik a földet, a vizet, a levegőt és a tüzet ezen a bolygón, hanem a Föld tudatáról, ami minden növény, állat, ember, hegy, táj stb. fejlődéséről és életben maradásáról gondoskodik. E feladatok ellátására a Föld tudata a legkülönbözőbb típusú tudat-sejteket hozta létre, amelyeket elementároknak, vagy természetszellemeknek nevezünk. Tapasztalataim szerint egy tündér nem különálló lény, mint az ember, hanem a Föld tudatának individualizált aspektusa, amely egy meghatározott tájon látja el feladatát.

Minél többet tudtam meg a Föld élő rendszereiről az utóbbi években, annál világosabbá vált számomra, hogy bennük az embernek kulcsszerepe van. Nemcsak arról van szó, hogy a földfelszín nagy részét szükségleteink szerint alakítottuk és hatalmas területeket építettünk be; nemcsak arról, hogy a szinte folyamatos háborúkkal egész országokat hoztunk sokkos állapotba, hanem arról is, hogy úgy gondoltuk, jogunk van belenyúlni az élet titkaiba, és a lét bizonyos síkját – az anyagi síkot – túlsúlyba helyeztük, s ezzel a többit szinte teljesen elfelejtettük. A már többször említett, finomanyagi síkokra gondolok. Ezzel olyan világnézetet hoztunk létre, amire az jellemző, hogy kizárja a valóság túlnyomó részét.

*

Ez a világbép nemcsak a fejünkben él, hanem tevékenységünkkel szügyentelenül ráerőszakoltuk a Föld életterére is. Röviden: azt hisszük, hogy a Földnek olyannak kell lennie, ahogyan mi azt egyszemélyes látásmódunkkal, a többi dimenzió figyelmen kívül hagyásával látni akarjuk.

Aki már megtapasztalta a Föld erejét egy földrengés, vagy egy szökőár közben, annak már vannak elképzelései arról, hogy mit jelent a Föld ilyen jellegű megerősöklése. Ebből a válságból csak egy kiút van: az ember tudatának megváltozása. A saját magunkkal és a Földdel kapcsolatos alapvető beállítottságunknak kell megváltoznia. Meggyőződéseim, hogy ekkor a Föld viszonylag gyorsan képes lenne kilépni a ráerőltetett elképzelésből.

Szükség van tehát az emberi tudat megváltozására, de milyen példát kövessünk? Ki tudja rávenni az emberiséget, hogy vállalja az átalakulás folyamatát, amikor arról vagyunk híresek, hogy még akkor sem akarjuk elhagyni a járt utat a járatlanért, amikor az életünk van veszélyben. Tapasztalataim

szerint minden tárgynak van egy éterikus formája a fizikain kívül. Ezek nem egymás mellett helyezkednek el, hanem kölcsönösen áthatják egymást. Az éterikus forma gyakran szélesebb, mint fizikai kiegészítője, de előfordul, hogy keskenyebb. Az első esetben a tárgy aurájaként észlelik, a másodikban finom alakként jelenik meg, amely a vizsgált tárgy belsejében lebeg. Ahogyan a fizikai formákat testi szemünkkel látjuk, a finomabb síkon is észlelhetjük és érzésünkkel körültapogathatjuk az adott éteri formát.

Ebben az a meglepő, hogy az éteri formán keresztül olyasmiről is kifejezésre jut, ami a tárgy fizikai formáján nem látható. Általában a mozgás, az érzelmi, vagy a gondolati minőségek nyomairól van szó. Ha például egy edényben hosszabb időn át keverték valamit, akkor ez a mozgás láthatóvá válik éteri formáján, még akkor is, ha már régen nem használják. Ha az edénynek – ugyanannál a példánál maradva – rituális funkciója volt, akkor éteri alakja egy meghatározott minőséggel gazdagodott.

Egy szöveg is a tárgyak egy fajtája. A betűknek van fizikai formájuk; ezt az éter ún. *állóhullámai* egészítik ki, amelyek a szöveget kísérik. Ez azt jelenti, hogy a sorokat éteri réteg szövi át. Ez olyan, mint egy szövött minta. A minták alakjából kiolvasható például az indíték, ami a szöveg szerzőjét arra ösztönözte, hogy írjon. Ezenkívül az éterikus áramlás erősségéből következtetni lehet az inspiráció erejére is, amely az írott szöveg forrása volt. Egy újságcikket kísérő éterikus áramlat gyér, míg egy isteni erő által inspirált szövegnél igen erős kisugárzása, és jóval a fizikai szöveg felett érzékelhető.

Hangsúlyoznom kell, hogy a szöveg két síkja, az éterikus és a fizikai, viszonylag független egymástól. Az éterikus formát nem befolyásolja az, hogy a szöveget hogyan és hányszor sokszorosították. Az sem változtatja meg, ha egy másik nyelvre fordítják le. Még a fordítás minősége sem tud sokat változtatni a szöveg éteritén.

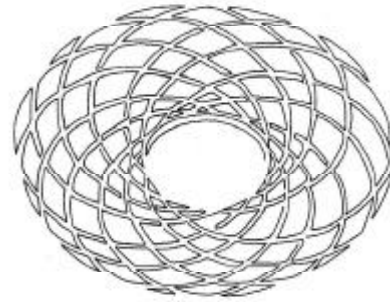
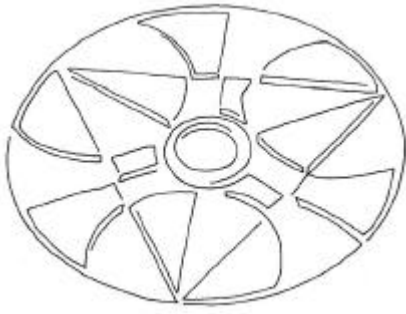
Am ha a szöveget tartalmilag úgy változtatják meg, hogy idegen erők kerülnek az eredeti szövegbe, akkor az egyértelmű változásokat idéző éteriténben is. Azon a helyen, ahol ilyen változtatás történt, megváltozik az éteritén minősége is.

*

Az elmúlt két évben lehetőségem volt finomítani azt a képességet, amellyel az éteri jelenségeket észlelem. A fejlődés hatására most már meg tudom különböztetni az éter különböző fajtáit. A hagyomány szerint az étert a négy elemnek megfelelően lehet felosztani: föld, víz, levegő, tűz.

A fizikai formához legközelebb a *földéteri* áll. Az a feladata, hogy jelenlétével egy alapstruktúrát biztosítsa a jelenség fizikai alakjának.

A *vízéteri* jellemző módon életéternek is nevezik, mivel az életnek azt a leheletét jelképezi, amely a formákat élteni.

Marko Pogacnik rajzai – angliai gabonakörök a közelmúltból

Más esetekben a vízéter az érzelmi minőségek tárolója is lehet. A *levegőéter* a tudati funkció hordozója a térben; az emlékezet tárolására szolgál, és lehetővé teszi a kommunikáció különböző fajtáit. A *tűzéter* az erők síkján a szellemi impulzusok és befolyások közvetítője.

Mikor felfedeztem, hogy az emberi testen vannak olyan rezonanciapontok, amelyek megfelelnek a négy elem minőségének, sikerült kidolgoznom egy olyan érzékelési módszert, amellyel meg tudom különböztetni az éter négy formáját.

Amikor az evangéliumok szövegét ily módon, a négy éteri réteg megkülönböztetésével letapogatom, egy többkevesbé egységes mintát fedezek fel benne. Ez csak azokra a kijelentésekre vonatkozik, amelyek minden kétséget kizáróan Jézus eredeti szavait tartalmazzák.

A földéter szorosan igazodik a szöveg soraihoz. Olyan érzés, mintha bele lenne szöve a sorokba. E fölött áramlik a vízéter. A tűzéter különösen markáns, mivel olyan szövegekről van szó, amelyek emelkedett, isteni inspiráció hatására jöttek létre. Belső látással ez olyan, mintha minden betű felett függőlegesen állna egy arany „botocska”, melynek magassága három és öt cm között változik. Az ujjaimmal jól le tudom tapogatni ezeket a tüzes támlákat, melyek a szöveg fölé emelkednek. A *levegőéter* egy felhőréteghez hasonlóan efelett lebeg.

*

Az evangéliumok étertestének vizsgálata sokat ígérő volt ugyan, de nem vezetett el az „ötödik evangéliumhoz”. Ehelyett inkább arra jöttem rá, hogy hol *nincs* az, amit keresek. Ez a módszer arra alkalmas, hogy megtaláljam azokat a helyeket, ahol idegen gondolatok szövődtek bele Krisztus eredeti üzeneteibe. Ez a módszer azonban nem elég finom ahhoz, hogy megfejtjük az üzenet különböző dimenzióit. Másképpen megfogalmazva: ezzel a módszerrel ugyan meg lehet állapítani, hogy a keresett üzenet jelen van egy bizonyos szövegrészben, de egy másik eljárás kell ahhoz, hogy megtudjuk, mi ez az üzenet.

Meg lehet vizsgálni például az éteri sík feletti síkot, amelyet én az *ösképek síkjának* nevezek. Ezt a különböző helyszíneken végzett munkám során ismertem meg. Olyan jelenségekről van szó, amelyek ahhoz az ösmintához tartoznak, amely a földfelszínen áramló életenergiákat irányítja. Mivel ezek az ösminták nagyon különbözőek, nemcsak az éterikus erőket irányítják, hanem minőségüket is meghatározzák. Vagyis: azt az egyedülálló jelleget, ami egy helyet jellemez, az ott jelenlévő ösminta határozza meg, és tartja fenn. Megfordítva azt is mondhatjuk, hogy az ember akkor ismeri meg a hely valódi lényét, ha felismeri ösmintáját.

Az ösmintáknak olyan univerzális nyelvezetük van, amellyel azok a régi világok, síkok és lények, akik beleszövődtek a kozmosz életfolyamataiba, kommunikálhatnak egymással. Ez a nyelv képi jellegű, és olyan, az ösmintákra épülő jelekből áll, amelyeket én *kozmoqramoknak* nevezek. Úgy is mondhatnám, hogy a kozmoqramok a formákba öntött ösminták. Az teljesen mellékes, hogy geometriai, szimbolikus, antropomorf, vagy másféle formákról van szó. Ahhoz, hogy kozmoqramként tudjanak működni, egyértelmű kapcsolatban kell állniuk a megfelelő ösképpel. Hasonlóképpen fontos az is, hogy egy magasról származó inspiráció hatására jöttek létre, amely révén egyúttal olyan kommunikációs csatornák is, melyeken keresztül a lét nem anyagi dimenzióinak lényei kommunikálhatnak mindazokkal a lényekkel, akik részt vesznek a folyamatban.

A földi kozmosz a kozmoqramok nyelvét használja, hogy a földi életet összerendezze és irányítsa. Az elementárok a kozmoqramok révén értik meg, hogy mi a feladatuk a bolygó életének fenntartásában, és ezek segítenek nekik abban is, hogy tevékenységüket az egész bolygóval összhangban végezzék.

Az elmúlt évtizedekben világszerte felbukkanó gabonakörök jó példái ezeknek a kozmoqramoknak. Geometriailag meglepően pontosak. A gabonakörök úgy jönnek létre, hogy a kalászkok egy pillanat alatt belülről – egy biológiai folyamat révén – annyira meghajlanak, hogy ledőlnek a földre. Ezáltal kirajzolódik egy jel, amit az állva maradt gabonából lehet leolvasni.

Ha valaki nem ismeri a táj univerzális nyelvét, akkor könnyen hiheti, hogy a gabonaköröket emberek csinálták félrevezetés céljából, vagy földön kívüli intelligenciák hozták létre.

Angliában megvizsgáltam néhány gabonakört, és ellenőriztem valóságukat. Úgy gondolom, hogy a Föld belsejéből származnak azzal a céllal, hogy az ember végre felfogja: Földünk egy igen fejlett intelligenciájú élőlény, akivel viszonylag könnyen tudnánk kommunikálni.

Elképzeltető, hogy az ősi kultúrák embere még érzékelte a Föld finomanyagi dimenzióit és lakóhelyének láthatatlan kozmoqramjait. Ezért a Föld kozmikus képi nyelvezetének leképezésével hozták létre az írásjeleket is. Így keletkeztek az emberiség ősi iratai is, melyek gyakran ugyanazokat a szimbólumokat tartalmazzák, mint a gabonakörök, amelyeket egyébként csak a levegőből, repülőgépről lehet áttekinteni.

Az arámi nyelv, amit Jézus beszélt, azokhoz a nyelvekhez tartozott, amelyek eredetileg ezeken az ősi mintákon alapultak. Az ilyen nyelvek többdimenziósak. A beszélt nyelvet láthatatlan kozmoqramok kísérik, amelyek a tartalomnak azt az aspektusát fejezik ki, amit a lineáris nyelvi réteg nem

tud közvetíteni. Ezért gondoltam úgy, hogy az evangéliumokban – amennyiben valóságosan adják vissza Jézus szavait – alapvető ösmintákat, ill. kozmogramokat találhatok. Erre maga Jézus is utalt, amikor tanítványainak a láthatatlan ösminták titkait fejtegette:

„Ha olyan (képet) láttok, ami hozzátok hasonló, akkor örüljétek. Ha viszont azokat a képeiteket látjátok, amelyek titeket megelőzően keletkeztek, s amelyek sem meg nem halnak, sem meg nem nyilvánulnak, hogy fogjátok azt elviselni?” (Tamás evangéliuma, Log. 84) [Az idézet megértését megkönnyíti, ha ismerjük, hogy mit mondott közvetlenül ezelőtt Jézus: „Az embernek képeket nyilatkoztattak ki, a fény azonban rejtve maradt az Atya fényének képében. Ki lesz majd nyilatkoztatva, és képét elborítja majd a fény.” – a fordító]

„Ami hozzátok hasonló”, a valóság azon dimenzióját jelöli itt, amelyet testi szemünkkel láthatunk. Ezzel szembeállítja azokat az ösképeket, amelyek a lineáris időn túl léteznek: mielőttünk keletkeztek, nem pusztulnak el, és a valóság láthatatlan dimenzióhoz tartoznak. Az utolsó, kérdő mondat Jézus arra a szellemi-lelki erőre utal, amit az ösképek magukban hordoznak.

Vizsgálódásaim közül Márk evangéliumának egy fejezetét szeretném kiemelni, amely külsőleg szemlélve néhány nem logikus, sőt zavaró elemet tartalmaz. A fejezet címe: „A farizeusok kovásza” (Mk 8, 14) Ebben arról van szó, hogy Jézus és tanítványai egy hajóval a tó másik partjára mennek át. A tanítványok észreveszik, hogy elfelejtettek kenyeret venni. Aggódni kezdenek. Jézus ahelyett, hogy megnyugtatóan őket, olyasmit mond, ami látszólag nincs összefüggésben aggodalmuk tárgyával: „Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok és Heródes kovászatól!” A tanítványok azonban továbbra is a kenyér miatt aggódnak. A Mester erre haragossá válik, és olyan vehemenciával tör ki, ami nem áll arányban a tanítványok aggodalmával. Így kiált rájuk: „Mit tanakodtok azon, hogy nincsen kenyerek? Még most sem értitek? Nem fogjátok fel? Még mindig érzéketlen a szívetek?”

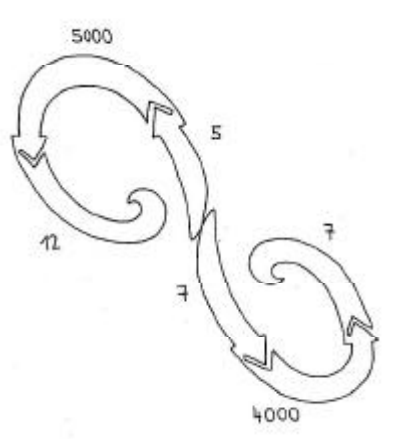
Az a mondat, amely a tanítványok aggodalmát fejezi ki a hiányzó kenyér miatt, egy piszkos vízörvény képével kapcsolódik össze, ami a mélybe húz. A képet a félelem és az elbizonytalanodás érzése kíséri. Jézus nyilvánvalóan erre a láthatatlan örvényre reagált, nem pedig aggodalmuk külső okára, amikor tanítványait a farizeusok és Heródes kovászatól óvta. Intő szavaihoz egy zárt, bronz gyűrű képe kapcsolódik. A gyűrű gazdag díszítésű, és vastag, zöld patina van rajta.

Ez a gyűrű, összefüggésben azzal, amit Jézus a farizeusok és Heródes kovászaról mondott, a szövetséget szimbolizálja, amelyet a zsidók az Ószövetség kezdetén kötöttek Istennel. Jézus intőleg utal arra, hogy ezt a szövetséget vallási (farizeusok) és világi (Heródes) hatalmak már elferdítették. Ahelyett, hogy az isteni erővel kapcsolódnának össze, a hívők egy mágikus körben keringnek, és az említett két erő, tudtukon kívül, saját céljaira használja fel őket. Ez az aggodalom alapja, amit Jézus tanítványain érzett. A nép egyszerű fiai voltak, és tudattalanul is aggódtak népük szellemi sorsáért. Tudtukon kívül arra a csapdára reagáltak, amelybe vallásuk került.

A fenti jelenet azzal zárul, hogy Jézus megoldást ad a dekadens helyzet kiigazítására: „Hát nincs szemetek, hogy lássatok, és nincs fületek, hogy halljátok? Nem emlékeztek

már, hány tele kosár maradékot szedtetek össze, amikor öt kenyeret megtörtem ötezer embernek? Azt válaszolták: Tizenkettőt. És amikor hét kenyeret törtem meg négyezernek, hány teli kosarat szedtetek össze? Azt válaszolták: Hetet. Akkor így szólt hozzájuk: Még mindig nem értitek?” – És úgy tűnik, a kérdés megválaszolatlan marad.

Ha e szövegrész ösképi síkját vizsgálom, akkor azt az emelkedett érzést tapasztalom, ami az ember és Isten közötti új szövetség megszületése előtt állt. Ott, ahol Jézus az ötezer ember etetéséről szól, beindul egy balra forgó spirál, amely egy pontból kiindulva egy széles, felfelé vezető ívvé válik. Ott, ahol a négyezer ember etetéséről beszél, egy ugyanaból a pontból kiinduló, de a másik irányba forgó spirálban végződő ív bontakozik ki, amely lefelé mutat. Így tehát nyitott lemniszkáta keletkezik, amely a Jézus által említett számok ritmusából bontakozott ki.

Az így létrejött kozmogram tartalmazza Jézus művének alapját időszámításunk kezdetén. Jézus egy kulcsot kínált fel az embernek, amivel az ismét összekapcsolódhatott mind az isteni erők makrokozmosz, mind a földi világ mikrokozmosz dimenziójával. A lemniszkáta mindkét, „felfelé” és „lefelé” mutató ívének kiindulópontja az ember. Ez az univerzális teljességgel kötött új szövetség kiegyensúlyozott jellegét mutatja, amelyben az ember szellemi és földi aspektusai egyenrangú szerepet játszanak. Ebben különösen az tűnik fel, hogy az Ószövetség zárt gyűrűjével ellentétben az Újszövetség dinamikája nyitott. A lemniszkáta áramlását megtörő két spirál szabad teret ad az embernek a döntéshez. Az embernek szabad akarata van, és nem lehet elvenni tőle ezt az isteni adományt.

*

„Ezért mondom nektek, ne aggódjatok megélhetésetek miatt, hogy mit esztek, sem testetek miatt, hogy mit vesztek fel.” (Luk. 12, 22.) Majd: „Ne kérdezzétek hát, hogy mit esztek, vagy mit isztok, és ne féljétek.” (Luk. 12, 29.) Eközben a „ne aggódjatok” és a „ne féljétek” szavak tűntek számomra a legfontosabb üzenetnek.

Mindez felkeltette érdeklődésemet, és további magyarázatot kértem. Válaszként egész tanulmányt kaptam arról, hogy mit tanított Jézus az ember és a Föld kapcsolatáról. Ennek csak egy töredéke maradt benne az evangéliumokban, szinte észrevétlenül. Az ok pedig az, hogy Jézus kortársai, valamint az őket követő generációk megvetették az élet földi aspektusait.

A tündér értesemre adta, hogy az ember és a Föld, mint élőlény kapcsolatának két alapvető aspektusa van, amelyek párhuzamosan pulzálnak egymással, és mégis egymásba szövődnek. Egyrészt a Föld ugyanúgy kezeli az embert, mint minden más lényt a bolygón: mindent a rendelkezésére bocsát, ami az élethez kell. Ugyanúgy gondoskodik rólunk, mint a fűről, a bogarokról, vagy a virágokról.

Tökéletes testet kaptunk ajándékba, és a Föld ellát táplálékkal, vízzel, levegővel és erővel. A kapcsolat ezen formája a Földanya ajándéka az embernek. A kapcsolatban a Föld tölti be az adakozó szerepét, az ember pedig az elfogadót és felhasználót. Ez az anya-gyermek kapcsolatnak felel meg, ahol a Földanya testével táplálja kicsiny gyermekét.

Amint azonban szellemi-lelki fejlődésünk során felnövünk, ez a kapcsolat is megváltozik; nekünk is kell valamit adnunk a Földnek, ami őt gazdagítja. Ennek eredményeképpen az egyoldalú kapcsolatnak kölcsönös cserévé kell alakulnia.

Ebben a pillanatban értettem meg, hogy korunk környezetvédő mozgalmi ennek az érési folyamatnak a jelei. Eljött az ideje, hogy kilépünk a jól táplált gyermek szerepéből, és kölcsönös cserévé alakítsuk át az eddig egyoldalú kapcsolatunkat a Földanyával. A jelenlegi környezetvédelmi mozgalmak és -gondolkodás nem elég ehhez, hiszen általában az ember életben maradásáról van szó, nem pedig a Föld megbecsüléséről és gazdagításáról.

Beszélgető társam a fenti gondolatokkal próbálta meg kezembe adni a kulcsot kérdésekre, és tudatosítani bennem mindazt, amit Jézus a *Mezők liliomairól* szóló példázatával az ember és a Földanya kapcsolatáról mondani akart. Ismét eszembe jutottak Jézus szavai, hogy ne féljünk és ne aggódjunk, e fejezet 25. szakaszával együtt: „Ugyan melyiketek hosszabbíthatja meg az életét csak egy arasznyival is azzal, hogy aggodalmaskodik?” Még mindig nem értettem teljesen, ezért igyekeztem érthetőbb mintába önteni a körülöttem pulzáló üzenetet.

Hirtelen, függetlenül minden küszködésemtől, ott volt a megfogalmazás. Gyorsan lejegyeztem a noteszembe: „Ti emberek számunkra, a Föld élőlényei számára, erőforrás vagytok. Ha a mindennapi megélhetéssel kapcsolatos aggodalmaitokkal lezárjátok magatokat, akkor lezárjátok azt az erőt is magatokban, amire nekünk, mint táplálékra, szükségünk van.”

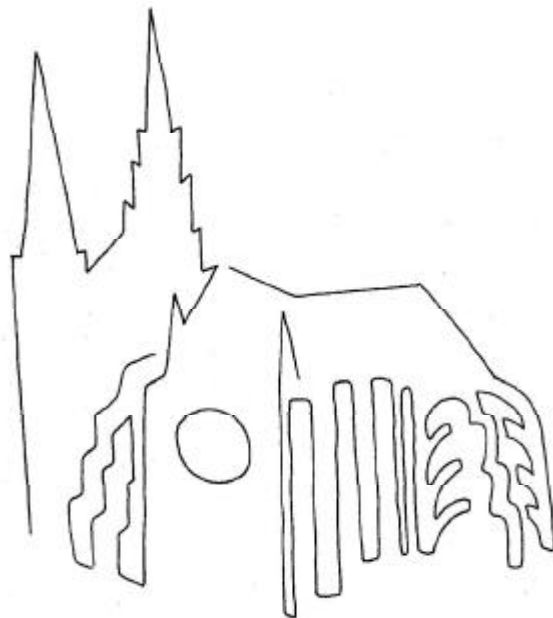
Tudatom erre azonnal úgy reagált, hogy elkezdte számba venni mindazokat a minőségeket, amelyekkel csak mi, emberek rendelkezünk, és amelyeket tökeként befektethetünk a Földdel való kölcsönös kapcsolatunkba. Az első helyen az a képességünk állt, hogy önállóan tudunk gondolkodni és dönteni. Ebből adódik az a lehetőség, hogy képesek vagyunk olyat is teremteni, ami túllép az eddigi mintán. A Föld globális tudatában élő lények számára még ennél is fontosabb lehet individualizálódási képességünk. Az ember számára nyitva áll a lehetőség, hogy egyéni kapcsolatba kerülhessen az univerzum magjával, és hogy személyesen dönthessen a szeretetről és az élet szolgálatáról.

Úgy gondolom, ezzel cseng össze Jézusnak az a kijelentése, amivel a *Mezők liliomairól* szóló példázatát zárja. Ezt a részt Emil Bock fordításában szeretném közölni, mivel ez sokkal jobban kifejezi a lényegét: „Isten országára törekedjétek, akkor minden mást is megkaptok.” (Luk 12, 31.)

Miután az előző fejezetben kifejtettük, hogy Isten országa, illetve a mennyország a földi lét nevei, nem pedig egy transzcendens, túlvilági lét jelzői, megérthetjük e részlet földi vonatkozását. Jézus felszólította az embert, hogy a Föld életfolyamataiban fejezze ki individuális lényét. Ezzel adjuk meg azt, amire a Földnek és különböző síkú élőlényeinek mitőlünk szüksége van. Válaszul erre az adományunkra, mindent megkapunk, amire csak a Földön szükségünk van: ruházatot, meleget, táplálékot és szeretetet.

Mi magunk zárjuk le a kapcsolatot a Föld életterejének kimeríthetetlen tartalékaival, amikor egyoldalúan aggodalmaskodunk megélhetésünk miatt, amikor az energiaforrásokért harcolunk, és a hiánytól való félelemből tartalékokat halmozunk fel. Ilyenkor elfelejtjük, kik vagyunk, és mi a fejlődésünk értelme. Ez előrevetíti a következő lépést önmagunk blokkolásában is: úgy érezzük, erőszakkal kell elvennünk a Földtől mindazt, amire szükségünk van. Ez pedig ismét általános érzelmi szegénységhez és környezetünk pusztításához vezet.

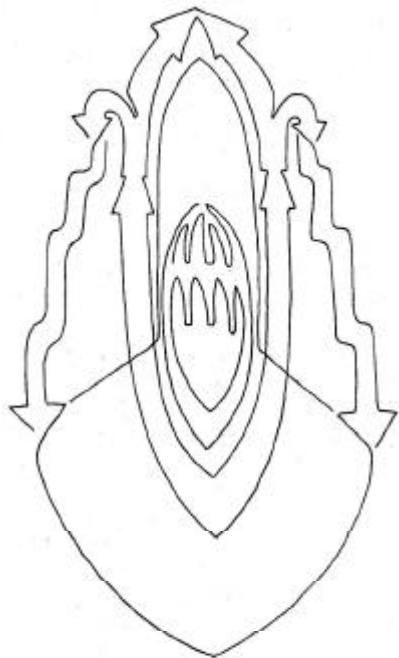
Korlátolt gondolkodásunkkal azt hisszük, hogy ilyen körülmények között még kíméletlenebbül kell harcolnunk

véltnél szükségleteink kielégítéséért. Ennek következtében belenyúlunk az atomenergiába, manipuláljuk a géneket, klónozzuk az embriókat. Ördögi körbe kerültünk. A *Mezők liliomairól* szóló példabeszédben Jézus előre látta az emberiség problémáját, és azt is megmutatta, hogy milyen lehet az ember és a Föld harmonikus kapcsolata. „Vegyetek példát a liliomokról, hogyan nőnek: se nem fonnak, se nem szönek. Mégis, mondom nektek, hogy Salamon dicsősége teljében sem volt úgy felöltözve, mint egy ezek közül.” (Luk 12, 27.)

*

Semmiképpen sem szeretném azt a benyomást kelteni, mintha a keresztény kultúra az elmúlt kétezer évben mindent eltorzított volna, ami a krisztusi erővel kapcsolatos. Két nagyon szép ellenpéldát szeretnék bemutatni, az első ezek közül a Chartres-i székesegyház Franciaországban.

Kétségtelenül ez volt a legjelentősebb a középkori katedrálisépítészetben, hiszen egy egészen új építészeti stílust vezetett be Európa művészettörténetébe: a gótikus katedrálisok építészetét. A Chartres-i székesegyház nemcsak rangos kulturális alkotás, hanem a középkor egyik leglátogatottabb zarándokhelye is volt.

Geomantiailag a katedrális hasonló erőhelyen áll, mint Portugáliában a Dos Almendres kör, vagyis egy „vulkán”, amin keresztül a Föld mélyéből előtör az életerő. Ez is a Föld egyik kilégző központja, méghozzá hatalmas kiterjedésű. Egy egész országot táplál az a tiszta és finom életerő, amely innen árad ki.

E kilégző áramlat közepén áll a katedrális, amely struktúrájával részben gátolja az erők szabad kiömlését.

Az építmény kétemeletes. A föld alatti részben egy kripta van, amely széles alagútként végigvonul az egész épület alatt. A fizikai katedrális, amely a kripta felett helyezkedik el, a földi erőket jelképezi, amelyek a felfelé törő gótikus íveken a mindenség szellemi dimenzióiba emelkednek. A gótikus formák hatására olyan, mintha az egész építmény súly nélkül, a föld felett lebegne.

Ha belső látással vizsgálom meg az épületet, azt látom, hogy egy fénykatedrális egészíti ki. Szimmetrikusan lefelé mutat, a Föld belsejébe. Olyan, mintha egy égi katedrális építettek volna felülről lefelé, a Föld középpontja felé. A földi és szellemi-kozmikus erők áthatják egymást.

Egy gótikus katedrális kőfalai úgy vannak megépítve, hogy az épület kívülről könnyednek, égbe törőnek tűnik. Az épület mégsem dől össze, mivel a falakat kívülről számos támpillér támasztja meg. Intuícióm szerint azok a hatalmas erők, amelyeket ezek a támpillérek vezetnek le a földbe, képezik a lefelé néző fénykatedrális éteri építőanyagát. A kripta teszi érzékelhetővé a fénykatedrális. Itt is megtapasztalhatjuk azt, amit Jézus mondott: össze kell kapcsolódnunk a földdel, hogy megtapasztaljuk az égi erőket.

Ezzel magyarázható, hogy Chartres szent képét, a fekete Madonnát (amelyet a francia forradalom idején elégettek), a kriptában őrizték.

Néhány napra betegeket is elhelyeztek a kriptában, hogy gyógyuljanak. A Chartres-i zarándoklatban szó szerint alapvető volt a kripta meglátogatása. A zarándokok a földszinten lévő északi kapun át jutnak a kriptába. Imádkozva és énekelve járják be az U alakú alagutat, és a déli harangtoronynál lévő lépcsőn jutnak ki ismét a fényre. Ezalatt újra átéltek az anyaméhben való kilenc hónapos tartózkodást és a születést. Amikor a kriptán áthaladva egy zarándok átéli a születés előtti fázisokat, a születés kapuján át kijut a napfényre, az anyagi életbe. Az „újjaszülés” a déli torony alatt történik, ahol az elementárokat és a természet-szellemeket érzékelni lehet. Ők azokat a földi erőket képviselik, amelyek lehetővé teszik az ember számára a megtestesülést. A toronykülső falán megtalálhatók a domborművű ábrázolásai.

A Chartres-i kripta bejárása Jézus tanítására emlékeztet, hogy ismét gyermekké kell válnunk ahhoz, hogy megismerjük önmagunkat. Amikor a zarándok a kriptában van, tulajdonképpen az éterikus fénykatedrálisban jár, tehát egy olyan térben, ahol jelen van a kozmikus minőség, ezért alkalmas arra, hogy képviselje a lélek származási helyét.

A régi oltár közelében a színes üvegablakon Szűz Mária látható. Kék köpenyt visel, a gyermek Jézus pedig földszínű, barna ruhában van, így ketten együtt képviselik az ég és a föld szent menyegzőjét. Itt találtam egy akupunktúrás pontot, amelyen keresztül kapcsolatba tudtam lépni a Madonnával. Váratlanul megszólalt, úgy éreztem, mély titkokat árul el. Azonnal feljegyeztem: „Krisztus második eljövételének a titka, hogy folyamatosan történik. A katedrális úgy építették meg, hogy bármelyik pillanatban lehetővé teszi a második eljövételt, ami nem egy jövőbeni esemény, hanem mindig megtörténik, amikor az örök lélek elve összekapcsolódik az örök Föld elvével.”

Ami e szavak konkrét jelentését illeti, nemcsak a kriptára vonatkozik, hanem a főhajó közepén található híres labirintusra is. A középponthoz vezető 250 méteres utat különböző köfajtaiból rakták ki. A zarándoklat része volt e labirintus bejárása, de még az is lehet, hogy végigtáncolták. A labirintus közepén egy hatszirmú rozetta található, amelyet egy négy-szögletű kő köré helyeztek el. Az ember azt várná, hogy ebbe a központi kőbe fontos szimbólumot vésnek, ami értelmet ad a labirintus végigjárásának.

Azt ajánlom, ne kívül keressük a dolog értelmét, hanem álljunk középre, és figyeljünk befelé. Én világoskék sugarat látok ott, amely áthatja az egész területet. Ez a szín megegyezik az üvegablakon lévő Madonna köpenyével. Ha a sugár közepére állok, akkor abban a megrázó élményben leszek részem, mintha a Szűzanya ölében ülnék, és tudatossá válik saját középpontom, mint a mindenség szellemi és földi dimenzióinak találkozási pontja.

A Chartres-i labirintus bejárása ugyanazon elv alapján történő önismereti út, ahogyan Jézus eggyé vált mesterével, Krisztussal. A labirintuson végighaladó zarándok ugyanezt tapasztalja meg. A labirintus úgy van elhelyezve, hogy annak a nyugati, tizenkét szirmú rózsablaknak a leképeződése, amelyen Krisztus trónon ül. Ha a rozettát a földre helyeznénk, akkor pontosan lefedné a labirintust, Krisztus pedig a hatszirmú virág közepén volna.

Itt Krisztus képviseli az Atyát. A zarándok, aki eljut a labirintus közepébe, úgy érzi, hogy az ő fia. Szimbolikusan kifejezve: felemelkedik saját krisztusi énjéhez. Nem hiszem, hogy a zarándok mindezt tudatosan élné vagy értené meg.

Sokkal inkább egy tudattalan, pszichés hatásról van szó, amelynek erejét nem szabad alábecsülni.

*

A második példa Velencében található. A Chartres-i katedrálishoz hasonlóan a Szent Márk bazilika is egy vitáenergetikai kilégző központhoz kapcsolódik. A hely légzőrendszere egy be- és egy kilégző központból áll. A kozmikus erők belégző központja Velence északkeleti szélén van, a San Alvise templomnál. Az ott belégett erők a föld belsejében egy átalakulási folyamat révén összehangolódnak a Föld frekvenciájával, és a kilégző központon keresztül szétterülnek a Föld felszínén. A kilégző központ több mint ezer éve a Szent Márk bazilika közepén található, amely felett öt, arany bevonatú kupola emelkedik.

Most azonban nem a bazilika vitáenergetikai hatásai és problémái érdekelnek bennünket. Azt próbáljuk meg kitalálni, hogy a középkori kultúra hogyan tette lehetővé Krisztus jelenlétének belső megtapasztalását és az individuális fejlődést.

Ahhoz, hogy a bazilika szerepét ebben megértsük, a szentélyt is figyelembe kell vennünk, ahol egy további erőközpont van, ami lényeges szerepet játszik a bazilika hatásában. Ez a „szívközpont” az oltár alatt, mélyen a földben van. Két alközpontból áll: a főközpont az erők kiterjedését, a mellékközpont az erők összehúzódását szolgálja, így a folyamatos kitágulás és összehúzódás a szív izommunkájára hasonlít.

Egy szívközpont szerepe a Föld életterében költőien kifejezve az, hogy a föld feletti életet ellássa a Földanya szereteterejével. Ahogyan a nehézségi erő minden tárgyat a helyén tart, úgy a Föld szeretete értelmet ad élőlényei életének. A szívközpont hatását a vérkeringéssel lehet összehasonlítani. Ahogy a vér a szívből kiindulva átjárja az egész szervezetet, majd visszatér kiindulási helyére, úgy járja át a szívközpont információja is az egész tájat, és közvetíti a Föld identitását.

A szentély alatti szívközpont, és a bazilika közepén található kilégző központ táplálja erővel és információval a helyet. Maga a tér képezi az ellenpólust, amely felfogja és átalakítja a feltörő erőket. A bazilika terét úgy alakították ki, hogy tökéletes „hangszert” alkot, amelyen a kiáramló erők „muzsikálhatnak”.

A bazilika alaprajza egyenlőszárú keresztet képez, amely a szellem és az anyag egyensúlyának ősi szimbóluma. A kereszt szárai és metszéspontja felett emelkedik az öt aranybevonatú, mozaikkal díszített pompás kupola. Minden, ami a bazilika padlózatán szögletes, az fent íves, kupolás, kerek. Így a tér átalakul, de megmaradna tisztán formális síkon, ha ebben a folyamatban nem vennének részt azok a szív- és életerők, amelyekről az előzőekben beszéltem.

A hely erőinek hatására – amiben a polarizált szívközpont a döntő – a fizikai térben további dimenziók keletkeznek, amelyeket belső érzékeléssel ugyanolyan valóságnak találunk, mint a fizikai valóságot. Aki ráhangolódik a tér minőségére, érzi, hogy a több dimenzió miatt egy másik tér minőségbe kerül. Ez az a tér- és életminőség, amit Jézus a „mennyei ország”, ill. „Isten országa” néven emlegetett.

A bazilika terében úgy jön létre a több dimenzió, hogy az alaprajz szögletes formái és a kerek kupolák közti transzformáló feszültséget a vitáenergetikai források ereje potenciálja, és szétárasztja a tér finomanyagi síkjaira. Ezáltal jön

létre az a minőség a bazilikában, aminek révén az ott imádkozó, vagy szívében elmélyülő ember felülemelkedhet az egyoldalú anyagi szemléleten, és megtapasztalhatja léte dimenzióit. A létezés e dimenziói adnak teret az embernek, hogy szabaddá váljék és kibontakozzon.

Ahol hiányzik a szabadságnak ez a tere, ott egyetlen lehetőségnek azt látjuk, hogy lineárisan kihasználjuk és eltávolozzuk életerőnket és érzéseinket.

Amikor elmerültem a bazilika belső dimenzióiban – a modellszerűen megvalósított mennyei birodalomban – megfigyeltem, hogyan hat rám a tér minősége. Azt vettem észre, hogy a fejem a bazilika négyszögletes alaprajzával rezonál, a szívem pedig a kupolák boltozatával. Minden meg van fordítva: ami a bazilikában alul van, az az emberben felül, és ami az emberben lent van, az a bazilikában fent. Egrészről tehát van egy megfelelés az ember és a bazilika között, másrészt pedig egy alkotó feszültség is, ami a fordított pólusok révén jön létre. A bazilika valamit tanítani akar az embernek.

Amikor ki akartam deríteni ezt, hirtelen az volt az érzésem, mintha a fejem mélyen előre hajolna – jobban, mint ahogy a nyakam engedi – egészen a szívközpontomra. Ilyenre csak egy hosszú nyakú hatyú képes! A dolog azonban folytatódott. A fejem elmerült a szívem közepén, és eltűnt benne! Amikor a fejem elmerült a szívemben, olyan átalakulás történt, amely megfelelhet annak, ahogy a bazilika fizikai tere átalakul többdimenzióssá.

Olyan volt, mintha a fejemet kristálytisztá vízbe merítettem volna – anélkül, hogy légzési gondjaim lennének. Mentális mintáim „szögletessége” lekerekedett. A fejem hirtelen olyan könnyű lett, mintha gerincem mentén egy légbuborék szállt volna fel, hogy végül megtalálja a helyét. Ismét lett fejem.

A tapasztalatomat kísérő üzenetet jobban megérthetjük, ha belegondolunk, hogy Jézus abban az időben tanította az emberiséget, amikor az ókorban felfedezett logikus gondolkodás a római kultúra hatására kezdte meghódítani a közösségi és a személyes élet színtereit is. Egrészről fontos, hogy a belső önállóságot támogassa a logikus gondolkodás. Másrészt pedig, ha a logika racionalitással laposodik, akkor fennáll a veszély, hogy ez megnyirbálja a lélek szabadságát.

Jézus tanítása, hogy a mennyei ország bennünk van, megelőzheti a racionalitás túltengését a szeretet kárára. A szereteten nemcsak egy érzést értek, vagy pedig a társadalmilag is támogatott felebaráti szeretetet. Sokkal inkább a szív erejéről van szó, amelynek révén a belső hang intuíció formájában meg tud nyilvánulni, ami szintén közvetlen kapcsolatban áll az ember isteni énjével. A logikus gondolkodás túlbujánzását úgy előzhetjük meg, hogy minden gondolatunkat átfuttatjuk a szívünkön, ahol az intuícióval és belső dimenziókkal gazdagodik, és csak azután mondjuk ki, és cselekszünk.

Egy olyan tér, mint a Szent Márk bazilika, amelyhez milliók zárandokolnak el, sok nemzedéknek tette lehetővé, hogy tudattalanul megtanulja az ész és a szív összekapcsolását – ha tudatosan erre nem volt képes. Ez egy új korszakra készítette fel az emberiséget, amelyben teljesen ki vagyunk szolgáltatva a racionalitás, és a vele összekapcsolódó egocentrikus gondolkodás veszélyének.

Szabó Judit fordítása